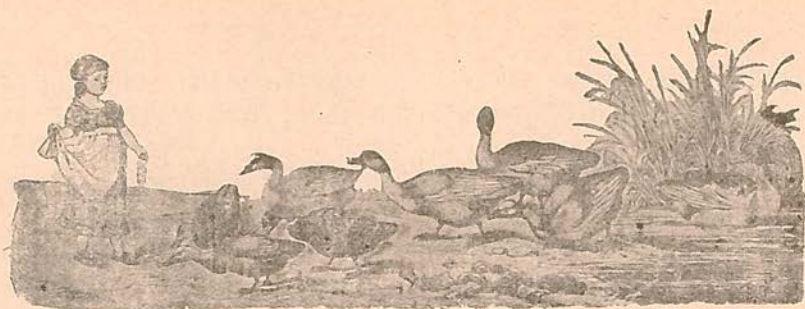

М. Хеймъ.

КАКЪ БОГЪ СЪЗДАЛЪ ТЕМЕНУГАТА.

Нѣкога си имало дванадесетъ братя — царе на една държава. Тѣ не управлявали всички наведнажъ, а единъ слѣдъ другъ въ опрѣдѣлено за всѣкиго врѣме.

Веднажъ дошелъ единиятъ отъ тѣхъ, който се наричалъ Априлъ, при Дѣдо Господа и казалъ: „Боже, ти ми подари много цвѣтя, но между тѣхъ нѣма нито едно, което да мирише и да има душа. Моля ти се, дай ми цвѣтя съ благоухание. Хората се радватъ на розата: дай ми и рози!“

Дѣдо Господъ му отговорилъ: „Ти си буйно момче съ лоши прищѣвки. Тебе розата неможе да те търпи. Розата не е за тебе.

— Дай ми резеда тогава; тя вирѣе даже при брат ми Ноемврий. Тя е за мене.

— Горката резеда! Всички я желаятъ, на всички тя трѣбва да служи!

— Не, щомъ тя цвѣти прѣзъ зимата, ще бжде по-спокойна при пролѣтнитѣ вѣтрове. Дай ми тогава зименъ шибой, който тѣй хубаво вирѣе при брат ми Май, или пѣкъ ношна теменуга, — молилъ се Априлъ.

— На зимния шибой обѣщахъ майско слънце, а на ношната теменуга — топли лѣтни нощи; трѣбва да си изпълня обѣщанието. За тебе ще създамъ ново цвѣте, което по име и цвѣтъ да прилича на ношната теменуга, а по миризма на зимния шибой. Ще му дамъ широки листа за да се пази отъ твоята свирѣпостъ; стеблото му ще бжде гъвкаво, за да издига лицето си на слънчевата топлина, а при дъждъ и вѣ-